DOMSTOLENS BESLUT
den 28 juni 2000 *

I mål C-116/00,

angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Cour d'appel de Paris (Frankrike), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga brottmålet mot

Claude Laguillaumie,

avseende tolkningen av artiklarna 30 och 36 i EG-fördraget (nu artiklarna 28 EG och 30 EG), och artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget (nu artiklarna 81 EG och 82 EG), och av rådets direktiv 83/189/EEG av den 28 mars 1983 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter (EGT L 109, s. 8; svensk specialutgåva, område 13, volym 12, s. 154), av rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 om ändring i direktiv 75/442/EEG om avfall (EGT L 78, s. 32, svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 66) samt av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall (EGT L 365, s. 10; svensk specialutgåva, område 15, volym 13, s. 266),

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena J.C. Moitinho de Almeida, D.A.O. Edward, L. Sevón (referent) och R. Schintgen samt domarna P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet, V. Skouris och F. Macken,

generaladvokat: F.G. Jacobs,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Cour d'appel de Paris har genom en odaterad handling med titeln "Begäran av betydelse för rättstillämpningen", som inkom till domstolen den 27 mars 2000, i enlighet med artikel 234 EG, ställt en fråga om tolkningen av artiklarna 30 och 36 i EG-fördraget (nu artiklarna 28 EG och 30 EG i ändrad lydelse), och artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget (nu artiklarna 81 EG och 82 EG), samt av rådets direktiv 83/189/EEG av den 28 mars 1983 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter (EGT L 109, s. 8; svensk specialutgåva, område 13, volym 12, s. 154), av rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 om ändring i direktiv 75/442/EEG om avfall (EGT L 78, s. 32; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 66) samt av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall (EGT L 365, s. 10; svensk specialutgåva, område 15, volym 13, s. 266).

2 Frågan har uppkommit inom ramen för ett brottmål mot Claude Laguillaumie, misstänkt för att uppsåtligen ha underlåtit att säkerställa eller låta säkerställa omhändertagande, eller att bidra till omhändertagande av det avfall som de produkter hans företag säljer eller ställer till konsuments förfogande ger upphov till. Denna gärning är påföljdsbelagd enligt artiklarna 6-2° och 24 i lag nr 75-633 av den 15 juli 1975 angående omhändertagande av avfall och återvinning av material (*JORF* av den 16 juli 1975, s. 7279), såsom preciseras i dekret nr 92-377 av den 1 april 1992 om tillämpningsföreskrifter för det förpackningsavfall som avses i lag nr 75-633 (*JORF* av den 3 april 1992, s. 5003).

3 Det följer särskilt av artiklarna 4 och 6 i dekret nr 92-377 att varje producent som säljer förpackade varor är skyldig att bidra till eller att ombesörja att allt förpackningsavfall omhändertas. Producenten kan härvid låta en auktoriserad organisation ombesörja omhändertagandet av förpackningsavfallet, en organisation som auktoriserats genom gemensamt beslut av miljöministern, finansministern, industriministern, jordbruksministern samt ministern med ansvar för lokala samfälligheter.

4 Såsom erinrats i begäran om förhandsavgörande har näringsidkare följande lösningar att välja emellan för att uppfylla sina skyldigheter avseende omhändertagande av hushållsförpackningar:

— antingen betala en av myndigheterna auktoriserad organisation som ansvarar för insamling och behandling av förpackningsavfall, i föreliggande fall Eco Emballages SA (nedan kallat Eco Emballages), auktoriserade sedan år 1993 av myndigheterna med stöd av dekret nr 92/377,

— eller anordna ett eget system för insamling och omhändertagande av de egna förpackningarna.

5 Då Claude Laguillaumie inte vidtagit eller låtit vidta några åtgärder för att bolaget skall uppfylla sina skyldigheter vad gäller omhändertagande av förpackningar, väckte åklagarmyndigheterna åtal mot Laguillaumie.

6 Det framgår av begäran om förhandsavgörande att Claude Laguillaumie, sedan han åtalats vid Tribunal correctionnel d'Auxerre (Frankrike), friades med motiveringen att dekret nr 92/377 inte var förenligt med direktiv nr 91/156.

7 Sedan målet överklagats till Cour d'appel de Paris har Claude Laguillaumie hävdat att Eco Emballages missbrukar sin dominerande ställning i den mening som avses i artikel 86 i fördraget. Härav har denne dragit slutsatsen att den franska lagstiftningen som åtalet grundas på strider mot principerna i artiklarna 30 och 36 i fördraget, samt att dekret nr 92/377 även är oklart vad gäller vissa åtgärder som skall vidtas för att bidra till omhändertagandet av avfall.

8 Cour d'appel fortsätter som följer:

"Efter överläggning har Cour d'appel beslutat att be domstolen om ett förhandsavgörande av huruvida dekretet av den 1 april 1992 samt de ministe-

riella kungörelserna av den 12 november 1992 och den 30 augusti 1996 om auktorisation av Eco Emballage för att, med exklusiv rätt, återvinna andra produkter än glas och läkemedel i Frankrike, är förenliga med principerna som fastställs i

— artikel 85 i Romfördraget

— artikel 86 i Romfördraget

— direktiv 91/156 av den 18 mars 1991

— direktiv... [83/189] av den 28 mars 1983

— artiklarna 30 och 36 i Romfördraget samt direktiv... 94/62 av den 20 december 1994."

9 Cour d'appel har angett att lagtext, Claude Laguillaumies svarsinlaga samt en "fotokopia av den utredning" som gjorts om Claude Laguillaumie av Direction départementale de la concurrence, de la consommation et de la répression des fraudes bilagts begäran om förhandsavgörande.

10 Domstolen noterar inledningsvis att frågan ställts i en odaterad handling med rubriken "Begäran av betydelse för rättstillämpningen". Även om formen är

ovanlig, åligger det inte domstolen, med hänsyn till kompetensfördelningen mellan domstolen och de nationella domstolarna, att undersöka om det beslut som hänskjutits till den har fattats i överensstämmelse med de nationella rättsreglerna om domstolarnas sammansättning och förfarande (se härvid dom av den 14 januari 1982 i mål 65/81, Reina, REG 1982, s. 33, punkt. 7; svensk specialutgåva, volym 6, s. 275).

11 Det är för övrigt viktigt att erinra om att enligt fast rättspraxis är domstolen vid tillämpningen av artikel 234 EG inte behörig att avgöra om en nationell bestämmelse är förenlig med gemenskapsrätten (dom av den 11 juni 1987 i mål 14/86, Pretore di Salò mot X, REG 1987, s. 2545, punkt 15; svensk specialutgåva, volym 9, s. 111).

12 Mot bakgrund av de uppgifter som den nationella domstolen har lämnat kan domstolen dock av den nationella domstolens frågor utläsa vilka omständigheter som hör samman med tolkningen av gemenskapsrätten, för att ge den nationella domstolen möjlighet att lösa det juridiska problem som den ställts inför (domen i det ovannämnda målet Pretore di Salò mot X, punkt 16).

13 Det är slutligen viktigt att kontrollera om begäran om förhandsavgörande innehåller de uppgifter som är nödvändiga för att domstolen, efter att ha hört de berörda parter som avses i artikel 20 i EG-stadgan för domstolen, skall kunna göra en tolkning av gemenskapsrätten som är användbar för den nationella domstolen.

14 Det skall härvid erinras att de uppgifter som lämnas i begäran om förhandsavgörande inte bara skall göra det möjligt för domstolen att lämna användbara svar, utan också ge såväl medlemsstaternas regeringar som andra berörda parter möjlighet att avge yttranden i enlighet med artikel 20 i domstolens stadga (beslut av den 2 mars 1999 i mål C-422/98, Colonia Versicherung m.fl. REG 1999, s. I-1279, punkt 5). Det åligger domstolen att se till att denna möjlighet finns, eftersom det enligt nyssnämnda bestämmelse endast är begäran om förhandsavgörande som delges de berörda parterna (dom av den 1 april 1982 i de förenade målen 141/81—143/81, Holdijk m.fl., REG 1982, s. 1299, punkt 6, svensk

specialutgåva, volym 6, s. 359, beslut av den 13 mars 1996 i mål C-326/95, Banco de Fomento e Exterior, REG 1996, s. I-1385, punkt 7, samt dom av den 13 april 2000 i mål C-176/96, Lehtonen och Castors Braine, REG 2000, s. I-2681, punkt 23).

15 Enligt fast rättspraxis krävs att den nationella domstolen klargör den faktiska och rättsliga bakgrunden till de frågor som ställs, eller att den åtminstone förklarar de faktiska omständigheter som ligger till grund för dessa frågor, eftersom det är nödvändigt att komma fram till en tolkning av gemenskapsrätten som är användbar för den nationella domstolen (se särskilt dom av den 26 januari 1993 i de förenade målen C-320/90—C-322/90, Telemarsicabruzzo m.fl., REG 1993, s. I-393, punkt 6; svensk specialutgåva, volym 14, s. 1, beslut av den 19 mars 1993 i mål C-157/92, Banchero, REG 1993, s. I-1085, punkt 4, av den 30 april 1998 i de förenade målen C-128/97 och C-137/97, Testa och Modesti, REG 1998, s. I-2181, punkt 5, av den 8 juli 1998 i mål C-9/98, Agostini, REG 1998, s. I-4261, punkt 4, och beslutet i det ovannämnda målet Colonia Versicherung m.fl., punkt 4, samt domen i det ovannämnda målet Lehtonen och Castors Braine, punkt 22).

16 Domstolen har också poängterat vikten av att den nationella domstolen anger de närmare skälen till att den frågar sig hur gemenskapsrätten skall tolkas och till att den anser det nödvändigt att ställa tolkningsfrågor till domstolen (beslut av den 25 juni 1996 i mål C-101/96, Italia Testa, REG 1996, s. I-3081, punkt 6, beslutet i det ovannämnda målet Testa och Modesti, punkt 15 samt i det ovannämnda målet Agostini, punkt 6). Domstolen har därför ansett det nödvändigt att den nationella domstolen ger en viss förklaring till att den begär tolkning av just dessa regler i gemenskapsrätten och vilket samband den anser finns mellan dessa regler och de nationella regler som är tillämpliga i tvisten (beslut av den 7 april 1995 i mål C-167/94, Grau Gomis m.fl., REG 1995, s. I-1023, punkt 9).

17 Det måste emellertid konstateras att begäran om förhandsavgörande inte innehåller tillräckliga uppgifter av sådan art att de uppfyller dessa krav.

18 Den nationella domstolen har inte närmare förklarat det samband som finns mellan var och en av de regler som den begär en tolkning av och de faktiska

omständigheterna eller tillämplig nationell lagstiftning. Således har den nationella domstolen inte klargjort vare sig vilket missbruk av dominerande ställning som ifrågasätts med avseende på artikel 86 i fördraget, eller vilka nationella regler som först kräver en tolkning av direktiv 83/189 för att den nationella domstolen skall kunna tillämpa dem.

19 I avsaknad av dessa uppgifter är det inte möjligt att tydligt avgränsa den konkreta tolkningsfråga som varje gemenskapsrättslig bestämmelse som den nationella domstolen begärt tolkning av kan ge upphov till. Kravet på tydlighet vad gäller det faktiska och rättsliga sammanhanget är emellertid av särskild betydelse inom konkurrensområdet, som kännetecknas av komplicerade faktiska och rättsliga förhållanden (beslutet i det ovannämnda målet Banchero, punkt 5, samt domen i det ovannämnda målet Lehtonen och Castors Braine, punkt 22).

20 Den nationella domstolen anger förvisso att den till sin begäran om förhandsavgörande bilagt Claude Laguillaumies svarsinlaga och utredningen i det nationella förfarandet.

21 Även om dessa handlingar kan klargöra sammanhanget vari frågan ställts, skall emellertid erinras om att genom artikel 234 EG upprättas ett direkt samarbete mellan EG-domstolen och de nationella domstolarna, där parterna endast ges möjlighet att yttra sig inom den rättsliga ram som uppställts av den nationella domstolen (beslut av den 28 april 1998 i mål C-116/96 REV, Reisebüro Binder, REG 1998, s. I-1889, punkt 7).

22 Inom de gränser som fastslås i artikel 234 EG, är det således endast de nationella domstolarna som skall avgöra innehållet i och föremålet för en eventuell begäran om förhandsavgörande till domstolen (beslutet i det ovannämnda målet Reisebüro Binder, punkt 8).

23 Det åligger således den nationella domstolen att i själva begäran om förhandsavgörande klargöra den faktiska och rättsliga bakgrunden till tvisten vid den nationella domstolen samt varför den begär tolkning av just vissa regler i gemenskapsrätten och vilket samband som den nationella domstolen anser finns mellan dessa regler och de nationella regler som är tillämpliga i tvisten.

24 Det är begäran om förhandsavgörande som utgör ramen för förfarandet inför domstolen. Såsom erinrats i punkt 14 i förevarande beslut är det endast denna begäran som delges berörda parter, särskilt medlemsstaterna, med en översättning till det officiella språket i varje medlemsstat i enlighet med artikel 20 i EG-stadgan för domstolen.

25 Domstolen har därför, i ett mål där den nationella domstolen angav att sökandenas yrkanden, parternas redogörelse för de faktiska omständigheterna samt deras argument och ståndpunkter såsom de utvecklats i dessas inlagor vid den nationella domstolen utgjorde en del av dess avgörande, ansett att den omständigheten att den nationella domstolen hänvisar till yttranden av parterna i målet vid den nationella domstolen, vilka för övrigt kan innehålla motstridiga framställningar av tvisten vid den nämnda domstolen, inte kan säkerställa den rätt att avge yttranden som parterna i fråga har i enlighet med artikel 20 i EG-stadgan för domstolen (beslutet i det ovannämnda målet Colonia Versicherung m.fl, punkt 8).

26 Under dessa omständigheter måste konstateras att det i enlighet med artiklarna 92 och 103.1 i rättegångsreglerna är uppenbart att frågan som ställts till domstolen inte kan tas upp till prövning.

Rättegångskostnader

27 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN

följande beslut:

Begäran om förhandsavgörande genom beslut av Cour d'appel de Paris, som inkom till domstolen den 27 mars 2000, avvisas.

Luxemburg den 28 juni 2000

R. Grass — Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias — Ordförande